

РЕШЕНИЕ

№ 1606

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 17.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9513** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. чл. 2в от ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес – С., [улица], чрез адв. Г., срещу Върховен административен съд на Република България, като се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 130 000 лева, в резултат на съществено нарушение на правото на ЕС от страна на ВАС, при постановяване на определение № 9595 / 12. 07. 2018 г. по адм. д. № 7477 / 2018 г. по описа на ВАС, мораторна лихва от момента на обезценката до 12. 07. 2018 г., мораторна лихва от 12. 07. 2018 г. до предявяване на исковата молба и законна лихва от предявяване на иска до окончателно плащане на задължението, както и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Подробни съображения излага в писмена защита. Прави възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Върховен административен съд на Република България, чрез процесуалния си представител оспорва иска. Поддържа доводите изложени в писмен отговор от 05. 01. 2022 г., за неоснователност на иска. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В исковата молба се сочи, че [фирма] е било собственик на недвижими имоти, находящи се в [населено място], местност „Горчивата чешма“, а именно поземлен имот с идентификатор 10135.536.1029, поземлен имот с идентификатор 10135.536.1034 и поземлен имот с идентификатор 10135.536.371. За територията, в която се намират имотите е изработен и одобрен през 2012 г. общ устройствен план на [населено място]. Според дружеството, съласуването и одобрението на този план е извършено с нищожни, евентуално незаконосъобразни актове на местната и държавната администрация и по-специално Решение № 461-2 и Решение № 463-2 по протокол № 9 от 04-05. 07. 2012 г. на общински съвет В. и Заповед № РД-02-14-2200 / 03. 09. 2012 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството.

С нотариален акт № 6, том III, рег. № 7165, дело № 358 / 2013 . от 21. 11. 2013 г. [фирма] продава собствените си недвижими имоти, посочени по-горе, на [фирма] за сумата от 134 300 лв.

С искова молба от 03. 07. 2017 г. до Окръжен съд Варна, [фирма] е поискало да бъде осъдена [община] да заплати обезщетение в размер на 100 000 лв., вследствие на незаконосъобразните решения по съгласуването и одобрението на Общия устройствен план на [община], довели до обезценка на притежаваните от дружеството недвижими имоти в [населено място], местност „Горчивата чешма“. По така предявената искова молба е образувано гр. д. № 1470 / 2017 г. на Варненски окръжен съд, която е върната с Определение № 1878 / 14. 07. 2017 г.

С определение № 552 / 27. 09. 2017 г. по в.гр.д. № 436 / 2017 г. по описа на Апелативен съд В., е отменено горепосоченото определение на Варненски окръжен съд и делото е изпратено по подсъдност на Административен съд Варна.

С определение № 2847 / 19. 10. 2017 г. по адм. д. № 2919 / 2017 г. на Административен съд Варна, е повдигнат спор за подсъдност.

С определение № 33 / 29. 03. 2018 г. по адм. д. № 72 от 2017 г. на смесен състав на ВАС и ВКС е определен Административен съд Варна за компетентен да разгледа исковата молба на [фирма].

С определение № 1457 / 03. 05. 2018 г. по адм. д. № 2919 / 2017 г. на Административен съд Варна, е оставена без разглеждане исковата молба и е прекратено производството по делото.

С определение № 9595 / 12. 07. 2018 г. по адм. д. № 7477 / 2018 г. по описа на ВАС е оставено в сила определение № 1457 / 03. 05. 2018 г. по адм. д. № 2919 / 2017 г. на Административен съд Варна.

С Решение № 1139 / 29. 01. 2019 г. по адм. д. № 15560 / 2018 г. по описа на ВАС – петчленен състав е отхвърлено искането на [фирма] за отмяна на влязлото в сила определение № 9595 / 12. 07. 2018 г. по адм. д. № 7477 / 2018 г. по описа на ВАС.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 130 000 лева, причинени от определение № 9595 / 12. 07. 2018 г. по адм. д. № 7477 / 2018 г. по описа на ВАС, тъй като на дружеството е отказано разглеждане по същество на иск срещу [община] и Държавата за присъждане на обезщетение. Соочи се това представлява отказ от правото на съд, което е в нарушение на чл. 6, т. 1 и чл. 13 от Европейската конвенция за защита правата на човека и

основните свободи, чл. 47, вр. чл. 17, т. 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз и чл. 107, § 1 от Договора за създаване на конституция на Европа.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ, когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на Административнопроцесуалния кодекс - за вреди по чл. 1, ал. 1, както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд.

В конкретния случай, се твърди, че от определение № 9595 / 12. 07. 2018 г. по адм. д. № 7477 / 2018 г. по описа на ВАС, с което фактически на дружеството е отказано разглеждане по същество на иск срещу [община] и Държавата за присъждане на обезщетение, представлява отказ от правото на съд, което е в нарушение на чл. 6, т. 1 и чл. 13 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, чл. 47, вр. чл. 17, т. 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз и чл. 107, § 1 от Договора за създаване на конституция на Европа.

Съдът намира така предявения иск за допустим, като предявен срещу надлежен ответник, но по същество неоснователен, по следните съображения.

Видно от нормата на чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ, следва вредите да са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

Сочените от ищеца като нарушени разпоредби на правото на ЕС са общи и същите не съдържат конкретно правило, което може да се приеме за нарушено от страна на ответника. Видно е, че същите най-общо прокламират правото на ефективно средство на правна защита пред съд и право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд.

В същото време, не може да се приеме, че нарушено правото на достъп до съд, както се твърди в исковата молба. Така посоченото право за достъп до съд означава, че следва да се осигури правна възможност за защита по съдебен ред, на нарушени права и законни интереси.

В същото време, конкретните условия при които се осигурява достъпа до съд, са уредени в съответните процесуални закони на всяка страна членка на ЕС.

В конкретния случай е безспорно, че на ищецът в настоящото производство е осигурен достъп до съд, но делото е прекратено с определение № 1457 / 03. 05. 2018 г. по адм. д. № 2919 / 2017 г. на Административен съд Варна, което е оставено в сила с определение № 9595 / 12. 07. 2018 г. по адм. д. № 7477 / 2018 г. по описа на ВАС.

Видно е, че производството по делото е прекратено, тъй като е прието от първоинстанционния съд, че предпоставка за упражняване правото на иск, преди това да е налице отменен административен акт, съобразно чл. 204, ал. 1 от АПК. Съдът е приел, че решение №461-2 и решение № 463-2 по протокол №9/04-05.07.2012г. на Общински съвет В., от които се сочи, че произтичат вредите не са индивидуални административни актове по смисъла на чл.21, ал.1 – ал.4 от АПК. Самите решения са

част от производството по издаване на Общия устройствен план на територията на [община] и преценка за законосъобразността на тези актовете по чл.21, ал.5 от АПК е възможна само при контрол за законосъобразност на крайния акт, какъвто обаче в случая е изрично изключен с действащата към този момент разпоредбата на чл.215, ал.6 от ЗУТ, съгласно която не подлежат на обжалване общите устройствени планове, както и техните изменения. Съдебният контрол бил изключен и по отношение на заповед №РД-02-14-2200/03.09.2012г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството /Р./ с разпоредбата на чл.19, ал.3 от Закона за Ч. крайбрежие /ЗУЧК/, според която заповедта за одобряване на плана е окончателна и не подлежи на обжалване.

От своя страна касационната инстанция изцяло е възприела тези мотиви, но изрично дава на ищеца указания, че правата на [фирма] ще бъдат защитени с възможността да предяви иск за вреди от последващи подлежащи на съдебен контрол административни актове, с които се детайлизира приетия Общ устройствен план на [община].

Видно е, че в т. 147 от Решение на Съда (пети състав) от 4 октомври 2018 година по дело С-571/16 изрично е посочено, че член 4, параграф 3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че при липсата в България на специално производство за ангажиране на отговорността на тази държава членка за вреди от извършено от национален орган нарушение на правото на Съюза, допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение зависи от предварителната отмяна на административния акт, от който е настъпила вредата, при условие че е разумно това да се изисква от увреденото лице, което запитващата юрисдикция следва да провери.

В конкретния случай ищецът не е изпълнил дадените указания и не е оспорил увреждащите о актове, което е предпоставка за допустимост на иска за обезщетение.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите изложени в исковата молба, че ново предявяване на искове, щяло да затрудни и оскъпи процеса, както и че му е отказана съдебна защита, доколкото не е разгледан иска по същество. Безспорно е, че при държавните такси при оспорване на административни актове и в производствата по ЗОДОВ са прости и изключително ниски, съответно 50 лв. при оспорване на акт и 25 лв. за производствата по ЗОДОВ, когато страна е юридическо лице, което безспорно осъществява достъпа до съд, от липсата на което се оплаква ищецът. При положение, че изрично законът изисква като допустимост на иска, преди това да е налице отменен административен акт, ищецът следва да се съобрази със законовите предпоставки, още повече че в този смисъл са и дадените указания в мотивите на определението на ВАС.

След като ищецът сам не се е съобразил с дадените му указания да приведе исковата си молба в съответствие с изискванията на процесуалния закон за нейната допустимост, в случай че е налице вреда, то тя се дължи изцяло на неговото поведение, поради което обезщетение не се дължи на основание чл. 5, ал. 1 от ЗОДОВ. В същото време, видно от представения от самия ищец нотариален акт № 6, том III, рег. № 7165, дело № 358 / 2013 г. от 21. 11. 2013 г., [фирма] е продал собствените си недвижими имоти на [фирма] за сумата от 134 300 лв. Видно е, че това е станало почти 5 години преди определението на ВАС, за което се твърди, че е в противоречие с правото на ЕС, поради което не може да е налице пряка причинна връзка между твърдяното увреждане и „увреждащият“ го акт.

В тази връзка не може да се приеме, че е налице някаква обезценка на имотите, както

се твърди в исковата молба, тъй като е видно, че дружеството е придобило имотите на много по-ниска цена, от цената на която по-късно същите са продадени.

Освен това видно и от горепосочения нотариален акт № 6, в него изрично е отбелязано, че към момента на продажбата (21. 11. 2013 г.) и за трите имота е посочено, че са в урбанизирана територия, като за два се сочи начин на трайно ползване – за ниско застрояване и само за третия, че е за обществен парк. В този смисъл са несъстоятелни доводите, че вследствие на незаконосъобразните актове на [община] от 2012 г. бил променен статута на земята и дружеството претърпяло вреди. Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ще следва ищеца да заплати на ответника, юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. С оглед наличието на материален интерес по делото, размера на възнаграждението следва да се определи около средното такова.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Върховен административен съд на Република България, с който се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 130 000 лева, в резултат на съществено нарушение на правото на ЕС от страна на ВАС, при постановяване на определение № 9595 / 12. 07. 2018 г. по адм. д. № 7477 / 2018 г. по описа на ВАС, мораторна лихва от момента на обезценката до 12. 07. 2018 г., мораторна лихва от 12. 07. 2018 г. до предявяване на исковата молба и законна лихва от предявяване на иска до окончателно плащане на задължението, както и направените по делото разноски.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Върховен административен съд на Република България - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: